

טראות והנגנות הצחוריים, כדי להשתתף כלט בגע-
ריהם ובזקניהם נמלחתה ה ל ב ג ה, ולהש-

חיה את השلغ הלבן ותרכ...
לא למדנו, בוגרתה, בני ירושלים, מחכמי חלם
איך לשמר על השلغ מבלי להשחיתו. ראו אנשי
חלם בפעם ראשונה את השلغ ושמחו מאד.
נפטרו סוס מהרפס והביבצה ועכשו שלח להם
הכב"ה שלג לבן ורד שבסה את כל הרחובות --
מחיה נפשות !

ואולם נתעוררה שאלה חמורה: חן המשמש יעבור בלילה לעוזר את ה"בעל בתום" לנצח
הברא וישחית ברגלו את השלג? — נטנו
ונמרו, שארבעה אנשים ישאו את המשמש על
זרועותיהם...;

וחטולחמה הלבנה התרבותת, בוגרת, ביחס
בניהם דוד מתחת לאלונוטיו של "חברת הלאומנים"
שלנו. לאורך כל החזיות עמלה החבריא לבנה
מושינית ברמונייד לבנים, אחד המרבה ואחד
הטמיעת בלבד שיבoon את כדורינו וילכין את פני
חבריו ברבים. עברה בחורה מסכנה ו"הרביוץ" בה
עד שתלבין ראשתי...

ומגה אחת אפין קיבל הקצין העברי, שבא
בלוית שוטריו העברים ל"פור" את החקלאי, אויב
בשטו, צעק, בעם, רגנו וככל אשר הוסיף ניכעת
בוחנו רבורי שלג למיפוי על חטמו.

— מה אתם עושים ? ! — דע בועף לחבי
ענאים מהארת-אל-טאנאך שבוטנו את תותח
חיים הלבנים בונדו.

— אנחנו מחופרי עכורה כל הימים וע"כ
באו ל ע ב ז ד עכשו... — ענו כולם וידיהם
משיכות בעבודת-הקדש...
מרוב כאס וחימה התפרץ הקצין העברי בצע-
חוק ונתן פקודה לשוטריו לסנת אחוז מסדרה הטל-
(סוף בעמוד נ)

כ. אם של כל הנוגדים תפליטיים והאקלימיים שבמורח.

זהנה, למשל, ביום הראשון שבשבת נחפה ירושלים ביום ל' מ' ו' ס' ק' ב' ה' ממש. דוחות הלכניים הגבירו נאפקוריית המאי לאור פנטזיה חסמל, חצי השلغ וכדורית הברד ליפנו על פני העוברים, סערה Zusופה התהוו

בריפוי, המאוורות לכו, כרווי המים נתפלעו, גנו
ו贊נורוות עפו כלא כנפים, בחורים ובחורות החל
על הקרה ועגלות-ზורף נוצרו ורצו כמו בארץ
הצפון. צעירים מעדו בחרגיהם ווקנים שברואין
ריהם, סוסים ירטו מן הדרק ואוטומוביילים חל
„שלא כחרכם“. ירושלים בולה התקשתה בפרק
לבנה וחרשה, נסח לונדון, שנפלח לה במתה

מן השמיים, פרופת' ורשותה עד הצואר במען
הלבן, ככליה צנואה ביום חופתה —
ולכלה, יוצאה חטאה מנורתייה כבויים ק
ואין זכר למוסכמה, כאילו לא היה. ידידי מה
התרכץ בברך ביום הכהול ובערב מצא בירושלים
— שלג. גם צרכי פשה קוה למצוא חורף זה
בכוננהו לראות שלג בחזיו ומצא, כייז — ז
לבנים וממצא שחורים...

מת"א עד עטף רהרים, שמי א"י גירוש
כובבים, ומהוד פשוט ומעלה — הקטב הצפוני
כאן קיז וכאן חורא, כמו שענה פעם חוליה בוכא
בעברית החלשה שלו למגוח ד"ר מואי, ש
לבדור את גופו, ואמר לו החוליה: "כאן חורא
בהראותו לו על רגליו החרות ו"כאן קיז" ברוך
בידו על מצחו החט מקדחת..."

משנכנם אדר מרביון בשמחה ובכבודו ריש
ולכבוד ראש חודש יצאו כל בני ירושלים
לבית הספר — השכита נמשכת! — ולא ל
בירות "בלליות" ולטכירות "פומביות", כי
גביה"ס של חק"ה, אל הרחוב הלכנו ואל הגנו

נפלה על המזאה נטלה אירך להלחם ב—טש ברל. „תשד לא יכח אותו“ משיאמו: „רְחַמּוֹת עַל

רוצה אתה להתרכם ולהתעלמות בעיני ו
ולהעלות את הקידום שלך אצל החנוני או
הבנק החדשך— לך וספר להם על דבר ברכות
להחות. בעס ובכיננות, חביבו, לא עולם לא יועילו ו
גאות והתפארות— ואפילו קצת "בלואה" —
יועילו בוטן חזות.

על „המשבר“ ועל „מצב“—נקנס לשלט שיללינג
אחד במומנים, טבין ותקילין. והמסדרמן זהה
נגבו מיד ע”י החוצה לפعل“. בלוות, על ידי
בעל הבית בכבודה ובעצמות, והולך ישר ובשלטנו
תו לתוכ הנקב של הקופסה תכלת הלבנה התלויה
על הקיר ומוקשתה בשלש מלים עבריות אלו :
לעוגב מהרברן ערבות“

— מה אמרת? — תנסה אותה בשיחתי עם חבר תלמידותי — "יש משבך בארץ"? ... יאלאה, תן שיללינג אחד, ותומ"י! ...

וימת שאומרת בעלת הבית — עשה... בקיזור, "משלמי-המסים" שלנו דברו כל אותו הערב על הכל: על "עדלי-דעת" ועל בית המשוגעים, ועל הרבי מנור ועל תדהר, על השלג דاشתקד ועל "אספרנ-טן", על ח' ועל משיחו ועל "גנטקה". על חבל

ושורי הירן ק יין על שאן ואעפ"י שענו עומריהם בחודש אדר ראה עפ"כ לכבוד האורת הנ góל שבא אלינו מכך מצוה לנו לספר ביציאת מצרים.

באו ונחזיק טובה למר ב. ר. ו. ש. הטויל הנחדה, שסידר למצרים בזמן האחרון, הורות למסירותו הרבה הצלחה הטויל ונגרט סרב ועונג גדול ביהود ל"נשר" הנ góל שבתבורה ואעפ"י ששמו ברושי, כלומר: אילן

ו את דברו ושהחזרך לא על שני אלה: על ה„משבר“ ועל ה„מצב“....
— הכל—תיא אומרת—ך לא „זאת“!
ובכלום, רבותי, אין מין הרואי שנלמד טמונה וניסיד חברות „אל-משבר“ ואנטינט מצב בימים הפסים האלה?
ונורב בעתו

הכל, טיפוי, תריר, הנדרליים וסתם יהודים ירודיניאוטם, שהם עוסקים ברכישות וריגנות, אולי ירחם... וטווען עמי תלמידיו החקון כננד כל אוטם המורדים, הפקידים הקטנים, הפטוחרים הקטנים עם ברושים ביער-הרצל, כי שמודיעים העתומן שאלטלי היה חלילתו, שלו "דב", היו מביאים בתריסר דובים ליער-הרצל...

אמדי עזרמוֹרָה

ונם אני עברכם שלמתי את מסי לחורף הקשה זהה ושכבותי, לא עליכם, שבוע ימים עפ"ז האפנה החרשא במחלת השפעת. קראתי לרופא ובאה הרופ אן אמר פרופווארות לא **שתיתי וביב"ן** הנסי ב"ה לבני עשרה השבעות.

היו זקנים, כפי שאתם רואים, וכותב לכם שוב פ"ז
ליטוגנים בעש"ק.
— צא וראה! היאפאנים נלחמים
ב„מורח“ ונגמ-היהודים שלנו נלחמים
ב„מורחת“ בbatis' פְּנִימִית...

— כה! עניתי לך מפני כי שלשה אנשים שטודט בלאן).

הרופא צריך לחיות ובא לבדוק אותן, הרוקח צריך לחיות ושלח לי את הרפואות — — — ומי הוא השלישי? — שאלני היהודי בכספי:

— אָנִי בָּעֵצֶם! — חַשְׁבָּתִי לוֹ — נִמְנִמְתָּן אֲנִי צָרִיךְ בְּדָאָרְתִּיכְמָן!
לְחַיּוֹת וְשִׁפְכַּתִּי אֶת הַרְפּוֹאֹות...
וְתַקְוֵל קֹול שָׁאוֹלָוֹת, מַזְכֵר הַעֲתוֹן,
בְּלֹבֶגֶת בְּרֹבֶגֶת וּבְלֹבֶגֶת.

היהודי שלו נהנה מואר מהלצת זו וספר לי
בלי לazon מעשה נאה בשני רופאים צעירים מירוש
לים,—הוא בלבו ממנו לבל למלות לע"ע את שם

— שנטפנשו אחר השלג על יד שכונת "סוכת שלום", זקלטה אוזנו את שיחתם הקצרה בחאי לישנא: — וואייך "חולכיות" העסקיים אצלך היומן? — שאל אוחר מהם.

ברוך שם! — עגנה השני בשפטו של יהודים לאום של שביעת-רצון נטורה — ה'קב"ה זומן לנו עוזה מציינה... מרבה שלנים מרבה שפעת ונמת דלקת הריאה... הלוואי וויטערן! (כון-ירכו), שלום! ... ועל טה מדברים שני יהודים בשעה שאחד

אני הוא ראש השילוחות של הסוכנות!
ועל כל מלחאה נגד הצייניזם!

אני הנני ראש המגבית!
וכישמו פיער מאמץ על הסופר העברי—מיד רץ רץ אל המערת האב

שם את ריבוי:

— אני הוא השילוח הדורי של קרן היסוד!

וכישמו פיער מאמץ צווני ותיק, הרוצה להתחדר בפנים שליח קרן היסוד,

שנהנה: ילדו כבר לומדים עברית — עונגה לו השילוח קוקן:

— למגרי לא חשוב, באיזו שפה מדברים ילדו עברית או הומניטות,

דשב מזוהה: בכמה משלים אדרני חדשית לךן היסוד!

וכישמו פיער מאמץ נושאנו התרבות העברית, מיצא, בארטובייה, תל-אביב

וירושלים וען נזחונם העולה על דרכי הטען—חרוי השילוח קוקן מעיר לנו!

— למה לא שפרא?

וסופו של דבר: כל עוד פרן היסוד ו"למען ארץ ישראל" מתפתה, אחד

מחם משתחש במלחה: בנדייט, אנדרטיסטם — בקשי גדו. מצלחים

להשכיף על יישוב־ראש העוד הפופולר פפייר והוטק שלא יתפער.

עליך ולו מרד עברית ומתקבע בקבוצות ועולה לאיז אבותיו —

ובעת אני שומן את שליח הסוכנות אמר:

— במשך שבוע ימים שאני נמצא מפה, עשית יותר מאשר אתם כולכם

רצוחה לחתן את אולם ביתה־הבדאים חיון. — טלחמה גועזה בעירית

ובודפשט. — נצחון. — תעומלה חריפה ותכסיסת במפעלי העתונים, שייד

בוואו אל הרצעאה התיסטרורית. — נצחון: כל העתונים שלוחים את באיכובות,

למחרת מצינית העתונות: "שאלת הציונות בכל זאת רצינית היא מארך

השבנו עד כת, ואנו מוכחים לטפל בח בתר שאת."

אחרת:

עשרות סטודנטים לבושים סטוקינג ואפלו פראק מפנים ברחובות

עברי, היוצאים בשילוח האומה, מן הדרין הוא, שיתנו לו משבורת,

ובכל לאט־לאט לקום לו סכום להצעאת ספירו בשלל יהלודוראים העברי

והנוור שבו, הצמא לספרי קרייה מקוריים עבריים.

ולא דיו לו באלה; ועוד: "איש חסר בושה"!

נוואר. —

הוציאתי את הפנק הקטן שלו ומחקתי את הטלה "ציניקן". — לא.

ועל קרן היסוד ו"למען ארץ ישראל" ערכו לספר העברי הארץ־ישראלית

באנקט יפה, באנקט השתתפו סלה ושמנת של היהודים הלאומית שכבר

דפט ואפלו מזו שעברי השרתת. —

והנה תמהון השאי מסביב לשולחן: הדר' קוקן לא בא אל הבאנקט.

ולמה לא שלח פתקת־התנצלות רגילה. — ציניקן.

למה חזרת התנצל? הוא היה חולה אטמייל.

נו, טוב. סוף סוף זקן. וכובתו המכינמאלית היא להיות חולה. — כבן

שבעים. אף כי הוא עצמו אומר, שכבן חמשים וכמה הוא. — נס זה לא

גורא. איןנו זכר מי אמר: "בל אדם הוא באותו גיגל שהוא מרגיש את

עצמם". — טוב.

אני מתענין אצלי הילנדינר של המלון על מחלתו האתומלית של קוקן.

— חולה — כן—מחלת־שרארזירים. —

ואת אומרת, שהוא מצדיק את הפטנס ההוא, שאיני זכר את אומו. —

אוו ציניקות!

שוב רשותי את המלה הרעה.

ואולם — שוב מהקתה תיבך: זה רק מעורר חבר. —

למחמת ישיבה מסוימת עם ראשוני הרעיון הציוני: עם האכטטס

וממסוכן בויתר, העורך המתכוול סאכולצי נס כן מופיע בחייבה. ואחריו
שתוקה מרוגשת הוא גם בתאות ומודיע בביבה: זה שלושים שנה אני חולם
על געור עברי כזה!

אחרת:

— יהודית הונגרית המתכליות, מבני טראנסילבניה עולים לארץ יש-

ראל וטיסדים פה מושבה ומתישבים בה. —

אחרת:

— יהודית טראנסילבניה מחליטים לבנות במפץ־עכו עיר בשם "אזור"

שלום". —

אחרת:

— יהודית טראנסילבניה שעשים מבנית קרן היסוד ואופפים בעשרה אל-

עליהם. וותי הירחות הניאולוגיות, המעלמת מאחיה שבגלויות שנורו; את

אמרפל מלך שענער, יהו הנער המתכוול, שנער את עצמו בים הטמושה; את

ראלית העולמית ואינו ייחד עלי להקייז את הנולת הנדרמת משנת הפטעה,

ובזמן לתרומי־קדושים בשבייל לחציל את הארץ מן המשבר הקשה המהnik —

ולא רם אותו זהה, אלא באמת בעצמו ועל פי הראותו בנות הנזינות הדר'

רוביים שלו. — לא, אני נוון לירידנו יהודה גראובסקי לחפות על הדר' —

הOLON והנה מדת הווה אשמתם כבודות כל כרך. — מטה פירוש: "לועג לכל קודש?"!

שליח הסוכנות היהודית לועג לכל קודש?!

ומה פירוש: מצטיין באחבה עצמית מופרת?!

מרצו ובוון הוקן לחציל את הארץ־המולצת לאחדת עציתית! ועוד מופרות!

ולא דיו לו באלה; ועוד: "איש חסר בושה"!

תמונה אחרת:

— הנואם הציוני הנוחל, ד"ר שטרחו לוין הגיע לבודפשט. העיריה אינה

בודפשט. — נצחון. — תעומלה חריפה ותכסיסת במפעלי העתונים, שייד

בוואו אל הרצעאה התיסטרורית. — נצחון: כל העתונים שלוחים את באיכובות,

למחרת מצינית העתונות: "שאלת הציונות בכל זאת רצינית היא מארך

השבנו עד כת, ואנו מוכחים לטפל בח בתר שאת."

אחרת:

— חלוקת תפקאות תעומלה בפרודור ביחס־הכנסת של האורתודוקסים. —

ועל קרן היסוד ו"למען ארץ ישראל" ערכו לספר העברי הארץ־ישראלית

באנקט יפה, באנקט השתתפו סלה ושמנת של היהודים הלאומית שכבר

דפט ואפלו מזו שעברי השרתת. —

והנה תמהון השאי מסביב לשולחן: הדר' קוקן לא בא אל הבאנקט.

ולמה לא שלח פתקת־התנצלות רגילה. — ציניקן.

למה חזרת התנצל? הוא היה חולה אטמייל.

נו, טוב. סוף סוף זקן. וכובתו המכינמאלית היא להיות חולה. — כבן

שבעים. אף כי הוא עצמו אומר, שכבן חמשים וכמה הוא. — נס זה לא

גורא. איןנו זכר מי אמר: "בל אדם הוא באותו גיגל שהוא מרגיש את

עצמם". — טוב.

אני מתענין אצלי הילנדינר של המלון על מחלתו האתומלית של קוקן.

— חולה — כן—מחלת־שרארזירים. —

ואת אומרת, שהוא מצדיק את הפטנס ההוא, שאיני זכר את אומו. —

אוו ציניקות!

שוב רשותי את המלה הרעה.

ואולם — שוב מהקתה תיבך: זה רק מעורר חבר. —

למחמת ישיבה מסוימת עם ראשוני הרעיון הציוני: עם האכטטס

טם. נושא הישיבה: תכנית עבודה המגבית, שעליהם לעוזר לנו בת. היו גור
כחים "זקנין" התגעגע, שփשו תכניות ותחבילות להצלחת המגבית הראר
שונה ושהרגישו את כבוד אהרכות עליהם. —

אחרת:

— משך שבוע אחד שאני פה עשתיו יותר מאשר אתם כולם משך

עשורות וחחש שנות עבודתכם יתר!

פמה דומה נראה.

באותו רגע עברה בסדר־עומחי כל אחת התהונת הנפלאה של הטופת

הכאטטיסטים —

זה יתיר מדי, אמרתי בלבב. לא, איני גותן להיליך את היכלות היישראליות מה

היסודות, שהוא ייחד עלי להקייז את הנולת הנדרמת משנת הפטעה,

עלילם. וותי הירחות הניאולוגיות, המעלמת מאחיה שבגלויות שנורו; את

אמרפל מלך שענער, יהו הנער המתכוול, שנער את עצמו בים הטמושה; את

ראלית העולמית ואינו ייחד עלי להקייז את הנולת הנדרמת משנת הפטעה,

ובזמן לתרומי־קדושים בשבייל לחציל את הארץ מן המשבר הקשה המהnik —

ולא רם אותו זהה, אלא באמת בעצמו ועל פי הראותו בנות הנזינות הדר'

רוביים שלו. — לא, אני נוון לירידנו יהודה גראובסקי לחפות על הדר' —

הOLON והנה מדת הווה אשמתם כבודות כל כרך. — מטה פירוש: "לועג לכל קודש?"!

שליח הסוכנות היהודית לועג לכל קודש?!

ומה פירוש: מצטיין באחבה עצמית מופרת?!

מרצו ובוון הוקן לחציל את הארץ־המולצת לאחדת עציתית! ועוד מופרות!

ולא דיו לו באלה; ועוד: "איש חסר בושה"!

נוואר. —

הוציאתי את הפנק הקטן שלו ומחקתי את הטלה "ציניקן". — לא.

ועל קרן היסוד ו"למען ארץ ישראל" ערכו לספר העברי הארץ־ישראלית

ובכל לאט־לאט לcum לו סכום להצעאת ספירו בשלל יהלודוראים העברי

והנוור שבו, הצמא לספרי קרייה מקוריים עבריים.

ולא דיו לו באלה; ועוד: "איש חסר בושה"!

נוואר. —

הוציאתי את המלה הרעה.

ואולם — שוב מהקתה תיבך: זה רק מעורר חבר. —

למחמת ישיבה מסוימת עם ראשוני הרעיון הציוני: עם האכטטס

נוואר. — חולה — כן—מחלת־שרארזירים. —

ואת אומרת, שהוא מצדיק את הפטנס ההוא, שאיני זכר את אומו. —

אוו ציניקות!

שוב רשותי את המלה הרעה.

ואולם — שוב מהקתה תיבך: זה רק מעורר חבר. —

למחמת ישיבה מסוימת עם ראשוני הרעיון הציוני: עם האכטטס

נוואר. — חולה — כן—מחלת־שרארזירים. —

ואת אומרת, שהוא מצדיק את הפטנס ההוא, שאיני זכר את אומו. —

אוו ציניקות!

שוב רשותי את המלה הרעה.

ואולם — שוב מהקתה תיבך: זה רק מעורר חבר. —

למחמת ישיבה מסוימת עם ראשוני הרעיון הציוני: עם האכטטס

נוואר. — חולה — כן—מחלת־שרארזירים. —

ואת אומרת, שהוא מצדיק את הפטנס ההוא, שאיני זכר את אומו. —

אוו ציניקות!

שוב רשותי את המלה הרעה.

ואולם — שוב מהקתה תיבך: זה רק מעורר חבר. —

למחמת ישיבה מסוימת עם ראשוני הרעיון הציוני: עם האכטטס

— עשרים וחמש לירוט! לאין דונמוץ! —

ובשרותי ת